

บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของครูพลศึกษาโดยตรงนั้น เท่าที่ค้นคว้ายังมีเพียงส่วนน้อย แต่ในสาขาวิชาการศึกษาต่าง ๆ ได้มีผู้วิจัยไว้บ้างแล้ว มีดังต่อไปนี้

สาขาการศึกษาทั่วไป

กุลวดี เรื่องเลข (2518 : 60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนของครูค้ำการ เตรียมการสอนและการใช้อุปกรณ์การสอน" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา จังหวัดราชบุรี จำนวน 40 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูที่มีเพศ วุฒิ ประสบการณ์ในการสอน ระดับชั้นที่สอน และสังกัดของโรงเรียน ที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนค้ำการ เตรียมการสอนและการใช้อุปกรณ์การสอนไม่แตกต่างกัน โดยมีพฤติกรรมการสอนทั้งสองค้ำอยู่ในเกณฑ์มาก

คณิงศักดิ์ คำแถม (2518 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอน ค้ำการถามตอบ และค้ำทักะทั่วไป" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์คณิศาสตร์ ที่ทำการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3 ระดับ (ระดับมหาวิทยาลัย ระดับมัธยม และระดับประถม) จำนวน 21 คน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์คณิศาสตร์ที่สอนในระดับต่างกัน มีพฤติกรรมค้ำทักะทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างของพฤติกรรมการสอนค้ำการถามตอบและค้ำทักะทั่วไป ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง แต่พบว่า พฤติกรรมการสอนทั้งสองค้ำนี้มีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรงในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นิภา เล็กบำรุง (2518 : 55) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษา ในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและทบทวนเมื่อจบบทเรียน" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูที่สอนวิชาคณิศาสตร์ ในระดับประถมศึกษา ของจังหวัดสมุทรสาครทุกสังกัด จำนวน 81 คน ผลการวิจัยพบว่า ประสบการณ์

ในการสอน แรงจูงใจได้สัมฤทธิ์ และการปรับตัว มีผลทำให้พฤติกรรมการสอนของครูกำหนดงานให้นักเรียน และการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แตกต่างกัน และวุฒิของครู มีผลทำให้พฤติกรรมการสอนของครูกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน ส่วนหน่วยงานที่สังกัด และระดับชั้นที่สอนไม่มีผลทำให้พฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านแตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังพบว่าพฤติกรรมการสอนของครูทั้งสองด้าน และการปรับตัวของครู มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในทางบวก ที่ระดับ .01

นรา บุรณรัช (2518 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจ และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับประถมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 57 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูใช้พฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านเป็นปริมาณต่างกัน พฤติกรรมด้านการจูงใจที่ครูใช้เป็นส่วนมากคือ ประเภทนาเทคนิคขบวนการและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาใช้ และที่ใช้น้อยที่สุดคือ ประเภทยอมรับหรือคำนึงถึงความคิดเห็นของนักเรียน ส่วนปริมาณของพฤติกรรมการสอนด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในทางวาจาที่ครูใช้มากที่สุดคือ พฤติกรรมที่ครูเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนตอบ พฤติกรรมที่ใช้น้อยที่สุดคือ พฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้เริ่ม นอกจากนี้ยังพบว่า ครูที่สอนในระดับประถมศึกษามีพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจ มากกว่าครูที่สอนในระดับมัธยมและครูผู้หญิง ใช้พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจ มากกว่าครูผู้ชาย

สมศักดิ์ ทางทอง (2519 : 74) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนเกี่ยวกับการควบคุมวินัย และการส่งเสริมพฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษาฝึกสอนวิทยาลัยครูจันทบุรี" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังนักศึกษาฝึกสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา และระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ในวิทยาลัยครูจันทบุรี จำนวน 54 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาฝึกสอน ใช้พฤติกรรมการสอนด้านการควบคุมวินัยลักษณะต่าง ๆ ในปริมาณที่ต่างกัน โดยใช้การว่ากล่าวตักเตือนมากที่สุด และใช้คำพูดกระทบกระทั่งนักเรียนน้อยที่สุด ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการส่งเสริมพฤติกรรมทางการเรียน ใช้การยอมรับคำตอบของนักเรียนมากที่สุด และใช้การพูดถึงความยากของเนื้อหาบทเรียนน้อยที่สุด และยังพบว่า นักศึกษาฝึกสอนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน และที่สอนวิชา

ต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมนึก กัททิยชนี (2519 : 94-95) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนและการประเมินผล ในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร รวม 47 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูประเมินผลโดยใช้เทคนิค ขบวนการ การต่าง ๆ มากที่สุด และครูประเมินผลจากคำถามประเภทความรู้ ความจำ น้อยที่สุด ครูจะประเมินผลโดยวิธีการถามแล้วให้นักเรียนตอบพร้อม ๆ กัน มากที่สุด และครูประเมินผลโดยการทดสอบนักเรียนในช่วงเวลาที่สอนน้อยที่สุด นอกจากนี้พฤติกรรมการสอนด้านการประเมินผลของครูไม่ได้นับอยู่กับ เพศ วุฒิ ประสบการณ์ในการสอนและวิชาที่สอน

มนัส ภาควง (2520 : 65) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและค่านิยมสัมพันธระหว่างครูกับนักเรียน ของครูผู้สอนการศึกษานานาชาติแบบเบ็ดเสร็จ" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูที่สอนในภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออก เฉียงเหนือ รวม 27 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนที่มีวุฒิตั้งแต่อนุปริญญาขึ้นไป มีพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและค่านิยมสัมพันธระหว่างครูกับนักเรียน มากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าอนุปริญญาลงมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนครูผู้สอนที่มีอายุ ประสบการณ์ในการสอน สภาพสมรส และอยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจที่ไ้มากที่สุดคือ การยอมรับหรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้ และพฤติกรรมที่ไ้น้อยที่สุดคือ การลงโทษ ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ไ้มากคือ นักเรียนเป็นผู้ตอบรับ และที่ไ้น้อยที่สุดคือ นักเรียนเป็นผู้ริเริ่ม

สมชาติ เทศแยม (2522 : 43) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนด้านการใช้อุปกรณ์การสอนและค่านิยมสัมพันธระหว่างครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูสอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนที่มีวุฒิต่ำกว่าอนุปริญญา กับครูผู้สอนที่มีวุฒิสองกว่าอนุปริญญาขึ้นไป มีพฤติกรรมการสอนด้านค่านิยมสัมพันธต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการสอนด้านการใช้อุปกรณ์ไม่แตกต่างกัน ครู

ผู้สอนในโรงเรียนที่มีจำนวนห้องเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการใช้อุปกรณ์แตกต่างกัน แต่พฤติกรรมการสอนด้านทักษะทั่วไป ไม่แตกต่างกัน และครูที่มีสภาพสมรสและประสม-
การณในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านไม่แตกต่างกัน

สาขาวิชาพลศึกษา

สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ (2513 : ก) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชา
พลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยัง
ครูที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในสังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล สังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และสังกัดกรมสามัญศึกษา ใน
จังหวัดพระนคร รวม 270 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษาไม่มีเวลาที่จะจัดกิจกรรม
ต่าง ๆ ขาดอุปกรณ์การสอน สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก ผู้บังคับบัญชานับสนุน
วิชาพลศึกษาน้อยกว่าวิชาอื่น ผู้ปกครองเอาใจใส่การเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนน้อย
ครูเคยนำชั่วโมงพลศึกษาไปทำกิจกรรมอย่างอื่น สอนไม่ทันหลักสูตร และมีประสมการณใน
การวัดผลน้อย

ปรีชา จันทนะมาทกะ (อ้างถึงใน ชนะ แสงงาม 2519 : 13) ได้ทำการ
วิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาในส่วน
ภูมิภาคของประเทศไทย" ผลการวิจัยพบว่า ผู้บังคับบัญชาจะมีอิทธิพลต่อการปรับปรุงการ
เรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมากที่สุด วิธีการสอนยังใช้แบบเก่า สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอ และครูสอนวิชาพลศึกษาที่มีความ
สัมพันธ์กับนักเรียนมากกว่าครูสอนวิชาอื่น ๆ

วีโรจน์ มุทุกันต์ (2516 : ก) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษา
ในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูที่สอนวิชา
พลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลกรุงเทพมหานคร จำนวน 160 คน พบว่า การสอนพลศึกษา
ต้องใช้ครูประจำชั้นสอน ชั่วโมงการสอนของครูมีมากเกินไป ประสมปัญหาเกี่ยวกับ
อุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวก มีปัญหาปานกลางเกี่ยวกับผู้บริหาร ตัว
นักเรียน การสอนในชั่วโมงเรียน ผู้ปกครองนักเรียนและพลศึกษานิเทศก์

ชนะ แสงงาม (2519 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหา
การจัดและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย จังหวัดอุบลราชธานี"

โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษา และเทศบาลจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 265 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่ให้ครูประจำชั้นสอนพลศึกษาเอง ครูใหญ่ส่วนมากเห็นความสำคัญและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนพลศึกษา ครูใหญ่ส่วนมากต้องการให้หน่วยงานเจ้าสังกัดช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดอบรมหรือสัมมนาแก่ครูสอนวิชาพลศึกษา และผลที่ได้รับจากการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ครูใหญ่ส่วนมากเห็นว่าได้ผลปานกลาง

พงษ์ศักดิ์ พูลศรี (2523 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาของกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาของกรุงเทพมหานคร จำนวน 205 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ต้องสอนวิชาอื่นและสอนพลศึกษาค่อยๆ ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้มีการอบรมและนิเทศการสอนเพิ่มมากขึ้น และต้องการความช่วยเหลือทางด้านการปรับปรุงวิธีสอน การจัดกิจกรรมการสอน วิธีใช้ และสร้างอุปกรณ์

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2524 : 23-29) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ ครูและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ชั้นละ 1 ห้องเรียน จากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา, เทศบาล, องค์การบริหารส่วนจังหวัด และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน รวม 96 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนการสอนทั้งสี่มีสภาพใกล้เคียงกันทุกด้าน ทั้งด้านวิธีการสอน การมอบหมายกิจกรรม การเน้นกระบวนการกลุ่ม การใช้อุปกรณ์การเรียนการสอน การพัฒนานักเรียนให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมชั้นและบรรยากาศในห้องเรียน ระเบียบวินัยในห้องเรียน และการฝึกให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง

ปาริชาติ วชิรวิคตานุภาพ (2524 : ก) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาระดับประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา ครูพลศึกษา และนักเรียนประถมศึกษา จำนวน 850 คน ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของทั้ง 3 กลุ่มในด้านการสอน ด้านวิชาการ ด้านบุคลิกลักษณะและด้านมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกัน ยกเว้นกลุ่มครูพลศึกษากับกลุ่มนักเรียนประถมศึกษาที่มีความเห็น

ไม่แตกต่างกันในด้านบุคลิกลักษณะ ส่วนความคิดเห็นในการจัดลำดับความสำคัญของคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในด้านต่าง ๆ มีดังนี้ คือ ในด้านการสอน นักเรียนมีความเห็นว่า ครูพลศึกษาควรสามารถสอนเกมและกีฬาเบื้องต้น ผู้บริหารมีความเห็นว่า ครูพลศึกษาควรสอนทั้งการเป็นผู้เล่นและผู้ที่ตี ครูพลศึกษามีความเห็นว่า ครูควรตัดสินการเล่นและกีฬาอย่างยุติธรรมตามกติกา ด้านวิชาการ นักเรียนเห็นว่าครูควรเข้าใจกฎกติกาและระเบียบการเล่นเกมและกีฬาต่าง ๆ ผู้บริหารและครูพลศึกษาเห็นว่า ครูควรรู้วิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ด้านบุคลิกลักษณะ นักเรียนมีความเห็นว่าครูควรมีความยุติธรรม ซื่อสัตย์และมีคุณธรรม ผู้บริหารและครูพลศึกษาเห็นว่า ครูควรรักการสอนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นครู ด้านมนุษยสัมพันธ์ นักเรียนมีความเห็นว่า ครูควรชมเชยและให้กำลังใจแก่นักเรียน ผู้บริหารและครูพลศึกษา เห็นว่า ครูควรรักเพื่อนและชี้แจงเมื่อนักเรียนทำผิด

สมบูรณ์ ลิขิตยงวรา (2525 : ก) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาและครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับสมรรถภาพครูพลศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารการศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ครูพลศึกษา 100 คน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้บริหารการศึกษาและครูพลศึกษามีความเห็นว่าครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ควรมีสมรรถภาพมากในด้านต่อไปนี้คือ ด้านความรู้ ควรมีความรู้เกี่ยวกับความเติบโตและพัฒนาการของเด็ก ด้านเทคนิควิธีสอนและการใช้อุปกรณ์ ควรจัดการสอนให้นักเรียนแสดงออก มีส่วนร่วมมากที่สุด รู้จักใช้แรงจูงใจในการสอน ด้านคุณลักษณะและเจตคติ จะต้องมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพของตน ด้านสุขภาพ จะต้องมีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจ ด้านมนุษยสัมพันธ์ จะต้องให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนและชุมชน มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านบุคลิกภาพ ควรมีความกระฉับกระเฉง รักษาความสะอาดของร่างกายเสมอ ด้านการปกครอง สามารถปฏิบัติตามการปกครองแบบประชาธิปไตย กระตุ้นให้นักเรียนมีการยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบที่วางไว้ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ด้านการกีฬาและความสามารถทางกีฬา สามารถสอนและเล่นกีฬาได้หลายอย่าง เป็นกรรมการตัดสินกีฬาโดยทั่วไปได้ ด้านการวัดและประเมินผล จะต้องเข้าใจหลักและวิธีการประเมินผลทางพลศึกษาอย่างดี วัดผลได้ด้วยการสังเกตตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ด้านการให้บริการ สามารถจัดการแข่งขันกีฬารายในโรงเรียน สามารถแนะนำแหล่งวิทยากรต่าง ๆ ให้เด็กได้ ส่วนความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาและครูพลศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพ

ครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับประถมศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ชวรัชชัย สุหรัาย (2526 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนของอาจารย์พลศึกษา ในวิทยาลัยครู ตามการรายงานของตนเอง" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์พลศึกษาในวิทยาลัยครู และนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

1. อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของตนเองอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้คือ ด้านวินัยในการเรียนการสอน ด้านคุณลักษณะส่วนตัวในการสอน ด้านการมอบงานให้ปฏิบัติ ด้านการดำเนินการสอน ด้านการเตรียมการสอน ด้านการจูงใจและการเสริมแรงทางการเรียน และด้านการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอน

2. นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมการสอนของอาจารย์พลศึกษาอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง เรียงตามลำดับคือ ด้านวินัยในการเรียนการสอน ด้านคุณลักษณะส่วนตัวในการสอน ด้านการมอบงานให้ปฏิบัติ ด้านการดำเนินการสอน ด้านการเตรียมการสอน ด้านการใช้อุปกรณ์การสอน ด้านการประเมินผล การเรียนการสอน และด้านการจูงใจและการเสริมแรงทางการเรียน

3. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างอาจารย์พลศึกษากับนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมการสอนของอาจารย์พลศึกษาพบว่า ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของอาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาทั้ง 6 กลุ่มวิทยาลัยครู เกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมการสอนของอาจารย์พลศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01

พยุงค์ศักดิ์ สนเทศ (2527 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษา จำนวน 315 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 777 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความคิดเห็นโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมการสอนของครูพลศึกษาอยู่ในระดับน้อยครั้ง เรียงตามลำดับคือ ด้านการปลูกฝังจริยธรรมและคุณธรรม ด้านคุณลักษณะส่วนตัวในการสอน ด้านการเตรียมการสอน ด้านการดำเนินการสอน ด้านการจูงใจและเสริมแรงทางการเรียน ด้านการวัด

ประเมินผล และกำกับการใช้อุปกรณ์และสื่อการสอนอื่น ๆ

2. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างครูพลศึกษา กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมการสอนของครูพลศึกษา พบว่า แตกต่างกันในระดับความมีนัยสำคัญ .01

งานวิจัยในต่างประเทศ

สาขาวิชาการศึกษาทั่วไป

สตอโรล (Storile 1962 : 3941A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การฝึกเกี่ยวกับการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดของครู" โดยใช้ระเบียบวิธีสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการพูดของแฟลนเคอร์ กลุ่มตัวอย่างคือครูระดับมัธยมศึกษาที่ผ่านการอบรมเกี่ยวกับระเบียบวิธีสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนมาแล้วจำนวน 51 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มครูที่ได้รับการฝึกการใช้พฤติกรรมการพูดทางอ้อม (Indirect) จะแสดงพฤติกรรมการพูดทางอ้อมมากกว่ากลุ่มครูที่ไม่ได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะทางบุคลิกภาพกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครู แสดงว่า การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ (Interaction Analysis) ทำให้ครูเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนได้

เอมิดอน และเกียมแมตโต (Amidon and Giammateo 1965 : 283-285) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนของครูที่มีประสิทธิภาพสูงในระดับประถมศึกษา" โดยใช้ระเบียบวิธีสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการพูดของแฟลนเคอร์กับครู 123 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีประสิทธิภาพสูงกว่า มีเปอร์เซ็นต์การพูดน้อยกว่า ยอมรับความคิดเห็นความคิดริเริ่ม และสนับสนุนให้กำลังใจนักเรียน และพยายามที่จะเร้าให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นมากกว่าครูที่มีประสิทธิภาพปานกลาง และครูที่มีประสิทธิภาพสูงกว่า มีการปกครองชั้นเรียนโดยพฤติกรรมทางอ้อมมากกว่าพฤติกรรมทางตรง และแสดงความคิดเห็นน้อยกว่ากลุ่มครูที่มีประสิทธิภาพปานกลาง

พารัค (Parakh 1966 : 284-292) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการสอนด้านการพูดของครู" โดยใช้เครื่องมือที่ปรับปรุงมาจากของแฟลนเคอร์ แบ่งพฤติกรรมการพูดเป็น 45 ประเภท ใช้การสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนการสอนวิชาชีววิทยา

ครูจะพูดเพื่ออธิบายหรือพูดตอบข้อซักถามประมาณ 75 เปอร์เซ็นต์ ของคำพูดทั้งหมดในระหว่างเวลาเรียนภาคบรรยาย ส่วนในการสอนภาคปฏิบัติการ ครูจะพูดน้อยลงเหลือเพียง 50 เปอร์เซ็นต์ของการพูดทั้งหมดที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียนปฏิบัติการ และอาจแปรผันไปบ้างเล็กน้อยในแต่ละคน ผลการวิจัยพบว่า การเรียนโดยการทดลอง อัตราการพูดของครูจะลดลง เพราะเน้นถึงความสามารถในการใช้เครื่องมือมากกว่าการอธิบายทฤษฎี

เกริก (Kirk 1967 : 299-306) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาฝึกสอนที่ได้รับการฝึกหัดวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์" โดยใช้นักศึกษาฝึกสอนที่รัฐฟิลาเดลเฟีย จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองจำนวน 15 คน ได้รับการฝึกเกี่ยวกับการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ (Interaction Analysis) อาจารย์นิเทศก์และนักศึกษาฝึกสอนแต่ละคนอภิปรายปัญหาร่วมกัน 6 ครั้ง ซึ่งกระทำหลังจากอาจารย์นิเทศก์สังเกตการสอนแล้ว ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนที่ได้จากการสังเกตในระยะเริ่มต้น และระยะหลังของการฝึกสอน ปรากฏว่า นักศึกษาฝึกสอนที่ได้รับการฝึกหัดวิเคราะห์นั้น จะมีทักษะในด้านการใช้อธิปไตยทางอ้อม (Indirect) ตามระบบของเฟลนเจอร์ คือ ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน มีการยกย่องชมเชยและกระตุ้นให้เกิดความกล้าขึ้น อย่างมีนัยสำคัญ

โลแมน โอเบอร์ และฮอช (Lohman, Ober and Hough 1969 : 346-359) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการสอนของนักศึกษาฝึกสอน ระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการฝึกวิเคราะห์พฤติกรรมการสอน" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐโอไฮโอ จำนวน 60 คน ซึ่งฝึกสอนระหว่างปีการศึกษา 1965-1966 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน ได้รับการฝึกวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนในระหว่างการเรียนระเบียบวิธีสอนทั่วไปก่อนจะออกฝึกสอน อีกกลุ่มหนึ่งไม่เคยได้รับการฝึก โลห์แมน ตรวจสอบพฤติกรรมของนักศึกษาฝึกสอน โดยใช้ผู้สังเกต 2 คน การสังเกตมีความเชื่อมั่นได้ 0.76 สังเกตการสอน 6 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที ใช้ระเบียบวิธีการสังเกตที่ปรับปรุงมาจากระบบของเฟลนเจอร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาฝึกสอนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการแสดงพฤติกรรมแตกต่างจากกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ กลุ่มที่ได้รับการฝึก จะกำหนดและควบคุมพฤติกรรมสอนของตนเองได้ ใช้พฤติกรรมในการจูงใจ ยอมรับความรู้สึก และความคิดเห็นของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกล้าหาญ ตลอดจนใช้คำถามมาก และใช้การระบายเนื้อหาวินิจฉัย

มาสลา (Masla 1969 : 3502 A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการสอนของนักศึกษาฝึกสอนที่ได้รับการฝึกหัดเกี่ยวกับระเบียบวิธีสังเกตและวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาฝึกสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับประถมศึกษา โดยแบ่งกลุ่มนักศึกษาฝึกสอนเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ได้รับการฝึกหัดเกี่ยวกับระเบียบวิธีสังเกต และวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกอบรมมีความสามารถในการใช้พฤติกรรมทางภาษา ในการตั้งคำถามแบบสืบสวน-สอบสวน (Verbal Inquiry Pattern) อย่างมีประสิทธิภาพสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกหัด

สาขาวิชาพลศึกษา

เทเลอร์และวอลเตอร์ (Taylor and Walter 1964 : 90) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวางแผนการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษาและครูใหญ่โรงเรียนที่อยู่ในเมืองและนอกเมือง จำนวน 50 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 79 ใช้ครูประจำชั้นสอนพลศึกษา ร้อยละ 21 ไม่มีการสอนพลศึกษา โรงเรียนที่มีขนาดใหญ่จะมีการวางแผนการสอน จำนวนครูพลศึกษามีไม่เพียงพอศึกษานิเทศก์ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือ

ซิลเวสเตอร์ (Silvester 1969 : 32-36) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติต่อการพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 72 คน พบว่า ครูที่ไม่มีความรู้ทางพลศึกษา ส่วนใหญ่จะปล่อยให้เด็กเล่นตามลำพัง เพราะไม่มีหลักการและวิธีการสอนพลศึกษา ครูที่ได้อ่านวิชาพลศึกษามาโดยตรง จะมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา และครูที่มีวุฒิปริญญา จะมีความเข้าใจหลักการและวิธีการสอนพลศึกษาได้ดีกว่า

น็อกเคน (Nokken 1972 : 3764-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษาเอง จำนวน 361 คน พบว่า ครูส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาพลศึกษามีความสำคัญในการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก การสอนวิชาพลศึกษาควรให้ครูพิเศษและมีวุฒิทางพลศึกษาสอน และอุปสรรคในการสอนวิชาพลศึกษาคือไม่มีเวลาในการเตรียมการสอนและไม่สามารถแต่งตั้งผู้ฝึกได้ ขาดสถานที่สำหรับเก็บรักษาอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา

ฟาวเลอร์ (Fowler 1974 : 5095-A) ได้วิจัยเรื่อง "ทัศนคติการตอบสนองและการรับรู้ของเด็กนักเรียนประถมศึกษา ที่มีต่อความแตกต่างของวิธีสอนในวิชาพลศึกษา" โดยการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 28 โรงเรียน พบว่า ครูผู้สอนจะมีพฤติกรรมในการสอนแตกต่างกันแก่นักเรียนเข้าใจและรับรู้พฤติกรรมที่ครูแสดงออกได้ก็ จึงทำให้เกิดความร่วมมือในการเรียนการสอนค่าเงินไปควยตี และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาได้

อัมคันสัน (Amundson 1977 : 151-152-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่คัดเลือกโดยวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในรัฐแคลิฟอร์เนีย" โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ที่วิทยาลัยในรัฐแคลิฟอร์เนีย จำนวน 10 วิทยาลัย นักศึกษามหาวิทยาลัยในลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย และครูที่สอนในชั้นประถมศึกษาในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการวิจัยพบว่า การสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ใช้ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษา ซึ่งเป็นครูประจำชั้นสอน ซึ่งทำให้ขาดหลักการและวิธีการสอนที่ถูกต้อง รวมทั้งขาดการเตรียมตัวและการเตรียมการสอนที่ดี ทำให้การสอนไม่ได้ผลดี ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่มักปล่อยให้เด็กนักเรียนเล่นตามลำพัง เนื่องจากไม่รู้วิธีสอน การดำเนินการและการบริหารพลศึกษาในระดับต่าง ๆ ยังไม่ดีเท่าที่ควร เพราะยังขาดบุคลากรทางด้านพลศึกษา ขาดอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก และควรให้มีครูวุฒิพลศึกษาสอนในทุกระดับชั้น

แอน (Ann 1980 : 158-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "เครื่องมือที่ชี้พฤติกรรมของสมรรถภาพในการสอนวิชาพลศึกษา" ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสังเกตครูพลศึกษาอย่างเป็นระบบในขณะที่สอน จำนวน 29 คน และสังเกตพฤติกรรมครูแบบที่ใช้วาจาเป็นส่วนมาก ซึ่งออกมาในรูปแบบน้ำหนักรของเสียงและจำนวนคำพูดที่ใช้นักเรียน กับแบบที่ใช้วาจาเป็นส่วนน้อย ซึ่งออกมาในรูปแบบของท่าทางการสอนที่ใช้นักเรียน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมของครูแบบใช้วาจาเป็นส่วนมากของกลุ่มที่มีความสามารถสูงแตกต่างกับกลุ่มที่มีความสามารถต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนพฤติกรรมครูแบบที่ใช้วาจาเป็นส่วนน้อย จะต่างกันเฉพาะด้านการแสดงออกทางสีหน้า และน้ำหนักรของเสียง โดยกลุ่มที่มีความสามารถสูงจะยิ้มและหัวเราะมากกว่ากลุ่มที่มีความสามารถต่ำ